

Đà Lạt 25 Tháng 3 Năm Hai Ngàn Mười Sáu

Không cách nào ngăn được giọt nước mắt đang tuôn. Tự dưng tôi quá buồn khi nhìn lại Đà Lạt. Có quá nhiều mát mát. Có quá nhiều thải thừa. Mà trước mắt là dơ. Việt Nam tôi thế đó?

Tôi có nhìn con chó đứng gác chân trụ đèn – cái trụ đèn rất quen, sao con chó quá lạ? Mà ở đâu đến hả? Mà ngoài biển vào chẳng? Mà theo lũ quân gian? Mà làm điều Bốn Tốt! Mà làm trò ốt dột? Ôi Mười Sáu Chữ Vàng! Tôi nhớ Chế Lan Viên...hắn làm thơ cho sủa: “bên nay biên giới là nhà, bên kia biên giới cũng là Quê Hương”. Đụ Mẹ thời nhiều nhưng, chữ Phúc đọc ra Fuck!

Đà Lạt tôi lúc lắc. Đà Lạt tôi lửng lơ. Những cây thông chết khô...vì bị tẩm thuốc độc. Tôi đi theo chiều dọc con suối tên Cam Ly. Tôi đi và tôi đi đến khi nghe thác đổ. Đà Lạt tôi là đó? Nước tuôn cùng bọt bèo. Đà Lạt tôi dập diu du khách, ai che mắt? Tôi ngó lên chùa Phật nghe tiếng chuông boong boong. Tôi ngó lên Giáo Đường...con gà trống không gáy. Những cành thông khô, gãy, rớt trứng đầu tôi, đau! Tôi đang trong chiêm bao? Không! Tôi đang thức, tỉnh. Đà Lạt tôi hết lạnh...cái lạnh thời dê mê!

Hỡi ơi tôi trở về và tôi nhìn Đà Lạt. Đà Lạt tôi tan nát, tan nát tự lòng tôi! Những cây thông lẻ loi đứng ngậm ngùi trong gió...Tôi lại thấy con chó đứng gác chân trụ đèn. Con chó bỗng thành quen, cây trụ đèn thành lạ! Và tôi thành người lạ đi giữa thành phố quen! Không còn ai anh em. Không nghe ai gọi tên, tên tôi trần vắn lẹ. Trường tôi dạy đâu nhỉ? Nhà che lấp hàng rào. Nhà tôi xưa, chỗ nào? Chỗ nào tôi cũng khóc! Ôi Đà Lạt Tổ Quốc...tôi là kẻ tàn binh! Tôi ngó sững tấm hình bà con trong nhang khói. Tôi biết tôi có tội. Tôi...một kẻ tàn binh!

Trần Trung Tá